

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי בצלאל זלוטוב ז"ל

בן שרה ודויד

נולד בווארשה

בתאריך י"ג באייר תרפ"ד, 17/5/1924

התגורר בתל אביב

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ט באייר תש"ח, 7/6/1948

נקבר בבית העלמין (חלקה צבאית) ניצנים

חלקה צבאית: 2 שורה: 1 קבר: 15

בן 24 בנופלו

קורות חיים

בן שרה ודויד. נולד ביום י"ג באייר תרפ"ד (17.5.1924) בווארשה, בירת פולין, ועלה לארץ עם הוריו בהיותו בן 11. רכש השכלה בבית-הספר התיכון למסחר בתל-אביב ועם גמר לימודיו יצא לשנת שירות בבסיס-התעופה הבריטי ברמת דויד, כנוטר. בבסיס עלה כעבור זמן קצר לדרגת קורפורל. בין ידידיו הרבים במחנה היו קצינים אמריקנים וחיילים כושים, פועלים ערבים ואנשי המשקים בסביבה. עם תום שנת-השירות למד שנה אחת בטכניון העברי בחיפה, אך נאלץ להפסיק את לימודיו ולהירתם בעול העבודה. בצלאל עבד כפקיד, היה מטובי השחיינים במחלקת השחייה של "ברית מכבים-עטידי", אהב לשחות ולרכוב, לקרוא בספר או לכתוב ביומנו. עליו ורענו, תמיד ריחף חיוך על שפתיו, ועל כך אהבוהו חבריו.

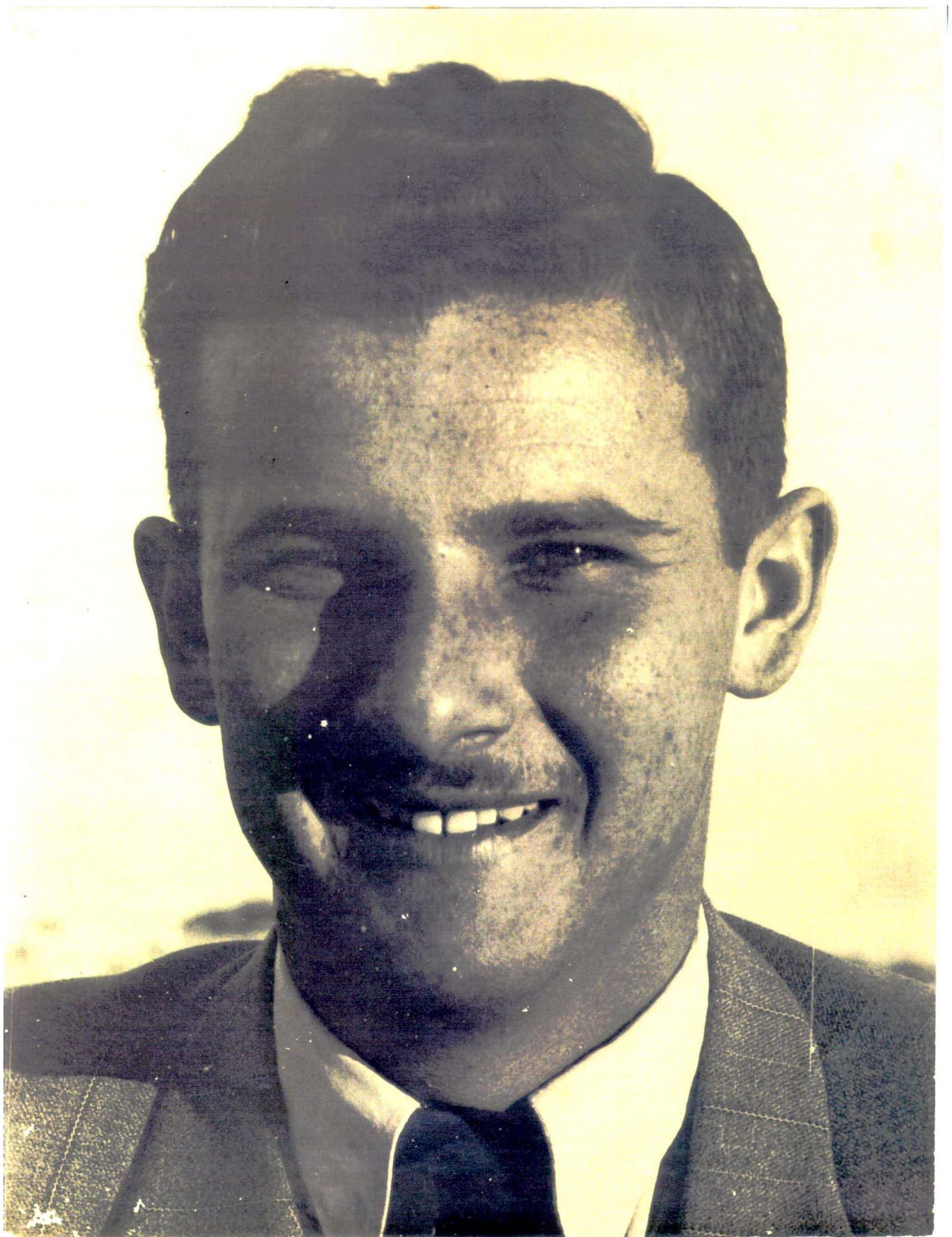
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בצלאל היה בין ראשוני המתנדבים במלחמת-העצמאות ומילא את תפקידו כמפקד כיתה במרחבי חזית הדרום, כחייל בחטיבת "גבעתי" והיה בין מגיני ניצנים. לאחר שנבלמה התקדמות הטור המצרי ליד אשדוד, נותר קיבוץ ניצנים בעורפם. המצרים הבינו כי נקודה זו יכולה לשמש בסיס לפעילות כוחותינו בעורפם ולפיכך ריכזו כוח ניכר כדי לכובשה. ההתקפה המצרית הונחתה ביום 7.6.1948. מבעוד לילה הופגז המשק קשות ועם בוקר החלה הסתערות הרגלים, אך זו נבלמה באש המגינים. המצרים הגבירו את ההפגזה ואף הפעילו מטוסים שהפציצו את המשק וגרמו נזקים כבדים. בחסות חיפוי זה התקדמו כוחות רגלים ושריון מצריים והצליחו לחדור למשק ולהשתלט עליו. בצלאל השתתף בניסיון-שווא לפרוץ מהמשק הכבוש ובהתייעצות האחרונה, בה הוחלט על כניעת המקום. אותה שעה ברחו הוא ועוד חבר אחד עם מקלע ברן בלתי ראוי לשימוש לפרדס שבצד הדרומי של המשק שם נפל, ביום כ"ט באייר תש"ח (7.6.1948). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בניצנים.

ז ר ל ו ט ר ב ב צ ל א ל

בן דוד ושרה. נולד בוורשה ב-17 במאי 1924 ועלה לארץ עם הוריו בגיל 11. רכש השכלה בביה"ס התכוני למסחר בתל-אביב ועם גמר לימודיו יצא לשנת-שירות, אל שדה התעופה הבריטי ברמת-דוד, בו שימש כנוטר. במקום זה עלה כעבר זמן קצר לדרגת קורפולל. בין ידידיו הרבים במחנה נמנו קצינים אמריקניים וחיללים כושיים, פועלים ערביים ואנשי המשקים בסביבה.

עם תום שנת השירות למד שנה אחת בטכניון * העברי בחיפה, אך נאלץ לה פסיק לימודיו ולהירתם בעול העבודה. עבד בפקידות.

היה מטובי השחיינים במחלקת השחייה של "בריית-מכבים-עתידי". אהב לשחות ולרכב, לקרוא בספר או לכתוב ביומנו. עליז ורענין, תמיד חיוך על שפתיו - ועל כך אהבוהו חבריו.

בין ראשוני המתנדבים למלחמת ישראל, פילא את תפקידו כמפקד כיתה במרחבי חזית הדרום, חטיבת "גבעתי". נמצא בין מגיני ניצנים ב-7 ביוני 1948, לקח חלק בנסיון-שוא לפרוץ את המצור וכן בהתייעצות האחרונה, בה הוחלט על כניעת המקום, לאחר שהנשק אזל. אותה שעה ברחו הוא ועוד חבר אחד עם ברן בלתי ראוי לשמוש לפרדב שכמד הדרומי של המשק, ומאז נעלמו עקבותיהם. הפרדס נמצא מחוץ לעמדות הצבא המצרי הסגיר, והיה ברשות אנשי כנופיות ומסתכר שנרצחו על ידיהם, הוא וחברו, בו ביום.

חבל ימי לישראל
סניף תל-אביב

תעודת שהייה

השם ב צלאל שם המשפחה זולוטוב
הגיל 14 1/2 בית-הספר בלפור
נמר את הקורס לשחיה בדרגה טובה מאד
ניתן בתל-אביב, ביום 28 אוגוסט 1938

מחלקת החנוכה של יורית תל-אביב

הנחלת החבל הימי לישראל

המדינה

הקרבת האחרון בני צנינים

ב-2 ביוני 1948, קיבלנו ידיעה על החרמת לקוחות את הרכיב המצרי באשדוד. נקודה שלגו ניתן תפקיד לחסום את הכניסה למגדל — אשדוד ולמנוע הבאת עורה למצרים. בעוד לילה יצאו אנשינו לכבוש וביצעו את המשימה. קיבלנו גם הוראות להכין מקומות חבישה וגם איכסן האנשים במקרה שתהיה נסיגה אלינו. אמצעינו היו דליים באספקה וגם בחמרי רפואה וחבישה. אעפ"כ הוכנו המקומות הדרושים במקלט ובאשר הגיעה עם שחר פלוגת הפלמ"ח ואתה עוד כעשרים פצועים — היה הכל מוכן. רק למחרת זויליה הוציא האנשים לבאר טוביה ונשארו שוב לבדנו.

המתקפה זו שבוצעה באותו לילה וחסר מת הדרך העוברת קרוב למשקנו נוכחו המצרים לדעת את ערכה של נקודתנו הברזלית ומפריעה את תנועתם. והקשר בין אשדוד למגדל, ואולי גם יגיע היום ובמקום הזה יבוא כיתור כוחותיהם?

לפי כל הסימנים נראה שפניהם לכבוש את הנקודה הזאת בטרם ינסו להתקדם לעבר הנקודות העבריות בצפון ובמזרח. מהיום הזה החלו בהפגזות אינריות שארכו שעות שלישיות. קשה לספור את מספר הפגזים שנפלו — אולם אין שעל אדמה בתוך הנקודה שלא "רוצף" פגזים. הפגזות ריזקו אותנו לכל שעות היום למקלטים ובשעות הלילה היינו צריכים להתחפר, לתקן את התעלות והבונקרים שנפגעו, להאכיל את הפרות והעופות, לשאוב מים ולהכין גם אוכל לחברים.

ושקנו היה דל. גם כוהנו באנשים היה מועט. רק 140 חברים וחברות ונשקם — 4 מקלעי ברזל, רובים איטלקים, קצת אנגלים וקנדים. מספר התמקלעים 27 מרגמות שני אינטש.

האנשים היו עייפים ורצוצים — אבל רוחם היתה אתם. הסכנה היתה קרובה אלינו כל שעה — ראינו את הטורים הארוכים של שריון ותותחים. האמנו שאנו ממלאים תפקיד. כל שעה וכל יום שאנו מטרידים את האויב ומעכבים אותו בדרך למושבות הדרום ולתל-אביב — זהו צעד לקראת התארגנות הישוב ונצחוננו. ידענו שאנו עמדה קדימה ואם כי הנצחון יהיה אתנו — עמדה זו תקריב הרבה מדה וחלבה. היתה הרגשה בלב שמעשינו כאן מביאים הצלה לישוב כולו.

לואסונות שהתרחשו על ראשינו נוסף עוד אחד — קילקול במכשיר האלחוט. קשה לתאר מהו המכשיר הזה בנקודה נצורה. המכשיר — המהווה את הקשר היחיד עם הבסיס, עם העולם, נותקנו לגמרי. ההפגזות והני אימונות מיום ליום, מטרת האויב היתה ברורה: להרוס, לעייף את האנשים ולהכין את הקרקע לקרב האחרון.

ככל שהיינו אנו מעונינים לדחות את היום הזה — הוא רצה להחישו. הסתייע באויב רונים. הגבעות סביב הנקודה שימשו לו עמדות טובות לסוללות התותחים ומרגמות. לנו לא היה אף כלי מרחיק-קלוע ובדאי שלא מרגמה אחת ש"תגיע" לעמדת דות המצרים.

ככה היינו למעלה משבוע ימים מנותקים וסגורים כליל. רק בלילה האחרון הגיעו שני סיירים לקשור קשר עם הנקודה והרי דיעו שמהבסיס דואגים לשלוח מכשיר חדש וגם קצת אספקה חיונית וביחוד רפואות למחרת הלילה. אולם המועד הזה היה מאוחר מדי.

באותו לילה החלה התקפה — הראשונה בלילות. מיד הבינונו את פשר ההתקפה הזאת. האויב הציב סוללות-מרגמות שהם טירו אש מכל הצדדים. כל סוללה מנתה 6-7 מרגמות שפלטו אש ללא הפסקה. כוונתם היתה לעייף אותנו בלילה כדי שיוכלו ביום להסתער עלינו ביתר קלות. להודיע לבסיס על הנושעה — היה בלתי אפשרי. הקשר לא פעל.

מי שמכיר את הנקודה שלנו יודע שמי כל העברים חולשים גבעות וחולות שפת הים ומצד צפון ומזרח — "הקמפ" האנגלי סוגר עלינו. בהשכת-הלילה יכלו המצרים להתקרב בשטח ה"קמפ" עד למרחק של 120 מטר מהעמדות שלנו ולמצוא מחסה בתוך הבתים הבנויים.

האויב ריכז את מלוא כוחו נגדנו. אחת הבריגדות הטובות שלו — הבריגדה ה"ה" פעיית שהיתה במצור בפלוגיה — פעלה נגדנו ואת נשקם — תותחים, מרגמות, טנקים, משוריינים, זחלים ומכוונות יריה — קשה למנות ולתאר. לעומת כל הכוחות האדירים האלה ראינו את עצמנו כחגבים. בשבע בבוקר נעשה הנסיון הראשון של תל-הרגלים המצרי להסתער. תחת לחץ האש שנפתחה עליהם מהעמדות שלנו הוכרחו לסגת לעמדותיהם שהכינו בעוד לילה בסבלם אבידות בפצועים והרוגים. נוכחו לדעת שבמשך עשרת הימים לא שיכרו את רוחנו. הוציאו את המסקנה שה"ריכוך" עדיין איננו מספיק. שוב החלה הפגזה ועכשיו צורפו לשלוש הסוללות הנזכרות שתי סוללות תותחים — אחת בצפון במרחק 400 מטר מאתנו והשניה בגבעת 69 — כ"ק"מ. במרחק של 200 מטר נעמדו משוריינים סגורים המטירו אש קטלנית מכוונות יריה "ויקס" ותותחים כלים על כל-שטח המחנה. לא היתה פינה שהכדורים והפגזים לא נפלו; הם כיסו את תעלות הקשר, הריסו עמדות, כבר בשעות הבוקר סבלנו אבידות כבידות בהרוגים ובפצועים מפגזים שחדרו לעמדות. לא הספיק גם זמן והופיעו אירונים עם מטען מצטותיהם.

המקום שממנו ירו אליהם מעמדות אנטי-איריות (כמונן במקלע רגיל) כוסה באש קטלנית. קשה היה להוציא את הראש. קוי הטלפון שהיה מתחת לאדמה נותקו עקב פעולת הפגזים שחרשו את האדמה. בכל זאת פעל הקשר בין העמדות והמטה. אפר שר לציין חירונו נפש של כמה וכמה חברים ותברות שהגיעו בתנאים הקשים ביותר לכל עמדה ועמדה.

ברשותנו לא היה אף כלי אחד כבד ולא מרגמת שלשה אינטש. הפיאט היחידי נפגע בהתחלה יחד עם עובדו ויצא מכלל שימוש. גם שלושה מרובעת המקלעים שלנו נהרסו יחד עם נושאייהם שנהרגו עוד בשעות הבוקר ונשארו לנו רק קומץ רובים ותת-מקלעים.

בשעה 10.30 בבוקר הופיעו טנקים כבדים. לחצם היה על העמדות הצפוניות ובחסותם נע חיל-הרגלים. הפיאט ירה שני פגזים. אחד פגע ברשרת טנק והוא חדל לפעול. אולם נושא הפיאט נפגע בראשו וגם הכלי נפגע. האש היתה קטלנית. היו אלה פגזים חודרי-שריון ומתפוצצים. בעמדת דות הצפונית והמזרחית נפגעו כל החברים. רובם נהרגו מפגזים. חיל-הרגלים המצרי יר שוג מדי פעם תחת לחץ-האש של חברים — אולם הטנקים עשו שמות בעמדת דות. אף כוחו העדיף נאלץ האויב שוב לסגת, כי אבידותיו בחיילים היו רבות. בינתיים שלחו עורה נוספת לעמדות האלה. הטנקים החלו בהתקפה חדשה. הפי עברו לשיטה יסודית של הרס העמדות. הגיעו רק מהעמדות האלה וביקש עורה נוספת. הכיתה שיצאה לא הגיעה כבר לעמדות, רק מהרפת הסמוכה החלו לפעול. האויב לחץ מכל הצדדים. אם כי עיקר פעולתו היתה נגד העמדות הצפוניות וצפון מזרחיות. הטריד אותנו בכל העמדות ונצטר המצב שהיינו נאלצים ללחום בכל כיוון ולהגן על כל עמדה. וכוחנו הלך ודל.

באותו זמן פרצו המצרים את הגדר הצפונית והשתלטו על כמה עמדות. התחלנו לארגן את השורות ולהתרכז בחדר-האוכל שבמרכז המחנה. קירות החול שסביבו שימשו לעמדות והתחלנו ללחום באויב מהמקום הזה. האסון היה. שבכל רגע הפסדנו נשק שנתקלקל או נפגע, סבלנו אבידות ואז נתברר שבפיוור כזה של אנשים ובשטח רחב כזה לא נחזיק מעמד ואבידותינו תגדלנה מרגע לרגע. המפקד החליט על נסיגה כללית לבית הערבי שבקצה הדרומי של המחנה. בבית התארגנה ההגנה מחדש. נשארו עם מקלע אחד וכמות רובים וסטנים. החובשים עבדו בהגשת עזרה לפצועים והבצלת חיי חברים רבים שנפגעו קשה. אולם המצרים הציגו בחבונה שלנו בית חיי גם הנתר

נגדות ספקה בצפון, ולכן לא יו שהות יחירה להתארגן ולהתבונן המבוצר והמוגן היחיד במחנה. כוחו הופעל נגד העמדה האחרונה האויב לחץ מכל הצדדים והיינו כבכלוב סגור. להוציא את הראש אפשרי. האנשים התגוננו מהבית, הסמוכות ומאחורי קירות החול. לפרוץ בנקודה אחת ולהגיע לגבעות על שפת-ים ומשם להתגונן עד רדת הלילה, כי השעה היתה אחה"צ. אולם היינו מכותרים מ והנסיון הזה נגמר באבידות או ראינו שהכל אבוד ואנו נתונים ב יב. המפקד החליט לבקש כניעה מפתח הבית נורה ונפל במקום האחרון הצלחנו להשמיד את כי שוקר היה בידנו. שבכנו את הרוו הסטנים ופירונו את חלקי הכלי יפלו ביד האויב הנשק הושמד מוכים. עייפים ורצוצים — נש פצועים קשה לקחנו אתנו בדרך במקום נשארנו 33 חללים יקרים. האחרון היתה תצפית על הגג אעו עמדה נפגעה. הצופה נשאר במקו רק ברגע האחרון עם נפילת הנקו הערבים המקומיים ניסו לפר אך הקצינים המצרים לא נתנו. בחיינו ואף אחד מחברינו החיי נפגע ולא נפל לאחר הקרב. כל ה היו עד שעה 4 — שעת נפילת סגנון רק מנות גדושות של מכוונות וכו'.

הקצינים הודיעו לנו במפורש ש בו כי כוהנו כה דל וקטן והביעו פעולתם שבנשק מועט ודל כזה עמו נגד כוח עדיף של ברזל ושריון. גם רו לנו שלאחר יד-מרדכי למדו את יד-מרדכי התקופה רק מצד ד נתן לאנשי יד-מרדכי את האפשרות את כוחם נגד הקטע הזה ובסופו גם לצאת בלילה. את "ניצנים" כבר מכל העברים וסגרו עליה מסב יימלטו הנמלטים.

האויב גבר על הנקודה. הבודדו אשר החזיקה מעמד בים של אויב בנובמבר עד 7 ביוני. האויב כבש א אבל ברגע באוקטובר גם מנוס בהשאירו מאחוריו את כיבושיו רים"ו. ניצנים" שוב בידנו. גם אנ למולדת ול"ניצנים".

לא לשוא עמידתנו! לא לשוא ה בנות היקיים והסבל הרב. ידענו בנים לעם משתחרר ונתנו כל מח יכול לתת. לארמתו ולמולדתו.

יום 27 ביוני, 1948.

לכבוד

מנכ"ל ההגנה

א/ח-11/20

א.נ.,

הרינו מתכבדים בזה להגיש את בקשתנו ביחס לבגנו
בזרם זולוטוב מגדוד 22, בחטיבת הר-הכרמל.

עם התחלת המלחמה שלחנו את בגינו בצלאל ובחורם
לצבא ישראל. בצלאל התגייס לתל-אביב והועבר מיד עם התחלת
הפעולות לגדוד 53 שפעל במסך כל הזמן בדרום הארץ. לאחרונה
שמענו עליו שנמצא ב"ניצנים", בסעה שנקודה זו נפלה בידי
האויב המצרי. ומאז לא נודעו עקבותיו.

זה עתה ניתנה לנו האפשרות לעיין בדסימת סבויי
המקום הזה, וגם אם לא נפקד שמו.

קשה לתאר את מצבתנו ודאבון לבנו עם שמע הידיעה
הקשה הזאת. ביחוד הסמיע הדבר על האם, אשה חולנית וחלושה
אשר נפלה למסכב ומאנת להתנחם.

אנו פונים, איפוא, אל כב' בבקשה מעומק הלב, ביחס
לבגנו חסני בחורם הנמצא בעת בחיפה ואשר התגייס בזמנו מסעם
הקורס הרביעי לארכיטקטורה של התכנון העברי. מאז התגייסותו
הספיק בגנו להשתתף בכל הקרבות שהתנהלו בגזרת חיפה ובסמוכות
לה.

לבגנו נחוט נודעו כטרונות יוצאים מהכלל במסח הגראפיקה
הציור וטרסוס-מפות ובסוחנו כלבססח זה הוא יוכל להביא ברכו
רבה ביותר לצבא. כפי שמענו החלו אמנם לספל בהעברתו למחלקת
התעמולה של הצבא, אולם מטם-טה לא היו עדיין לספול זה כל
תוצאות.

בסוחים אנו כי תבינו למצבנו ותתחטבו עם העובדה כי
לא נוכל להטלים עם כך שגם בגנו זה ימסיך אף להבא להמצא ביחידה
קרבית, ותמצאו דרך להעכירו לתפקיד בלתי לוחם אשר יטמס לנו
כמצרי-מעט על סבלותינו ואף יהלום את כטרונותינו ואת התועלת
הרבה שהצבא יוכל להפיק ממנו בדרך זו.

בתודה למפרע,

ובברכת ישראל,

דוד זולוטוב

DAVID ZOLOTOV,
8, Prag str.,
Tel - Aviv.

9th September, 1948.

Count Folke Bernadotte,
Tel - Aviv.

Your Highness,

We understand how many responsibilities and important problems are weighing on your shoulders - but there seemed to be no other way for us except turning to you in our great sorrow.

At the beginning of the war, our two sons joined the Israeli Army. The young one was badly wounded in one of the battles in the Galilee, while our elder son BEZALEL had been fighting in the south.

It was known to us that he was stationed in the settlement of NIEZANIM at the time of the Egyptian occupation of this place, and since then we lost trace of him.

During the last 3 months we searched and enquired at all authorities concerned with these matters: The Army authorities, The Red Cross etc., but nowhere could we obtain any information about our son's fate.

We looked through lists of prisoners and casualties in that area, but found no indication of his name.

This fact gives us the only hope that our son may still be alive. On the other hand we have been informed that a number of Jewish prisoners are still kept in transit-camps and hospitals in Egypt, and whose names are as yet undisclosed.

We hope that Your Highness may imagine the sorrow and pain in which we are living, and that our request will not be considered too daring. We pray to your Highness that understanding the circumstances will do everything possible to find out about our beloved son's fate.

Yours faithfully,

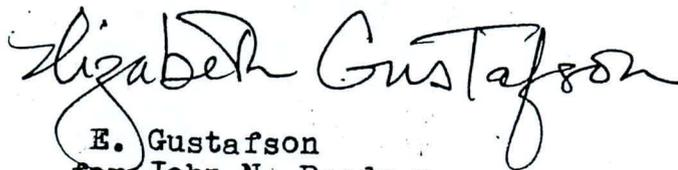
Kaete Dan Hotel
Tel Aviv
12 September 1948

Mr. David Zolotow
8 Prag Street
Tel Aviv

Dear Mr. Zolotow:

Count Bernadotte has asked me to acknowledge your letter of 9 September, and to inform you that it has been forwarded to the International Red Cross for whatever action they find it possible to take in the matter. I very much regret that the United Nations have no facilities to assist you.

Yours very sincerely,

E. Gustafson
for John N. Reedman
Special Representative
of the Secretary-General

COMITÉ INTERNATIONAL DE LA CROIX-ROUGE
DÉLÉGATION EN PALESTINE

GT/EM

Tel-Aviv
~~Jerusalem~~ le 22nd September 1948.

Mr. David ZOLOTOV,
8, Prag Street
T e l - A v i v .

Dear Sir,

In reply to your letter of the 9th inst., addressed to Count Bernadotte, and which was transmitted to us by the Mediator, we beg to let you know that we were informed by our Delegation in Egypt, who enquired with the Prisoners of War of the Egyptian Army that they regret not to have any information regarding ZOLOTOV, Bezalel, disappeared at the battle of Nitzanim, Negev.

We beg to remain, Dear Sir,

Yours faithfully

Department of Messages & Enquiries

תאריך: 12 באפריל, 1949.

אכ"א 1

מטכ"ל אכ"א רבנות צבאית

מטה חזית ד'

מטה חטיבה 15

הנדון: הנעדר - בצלאל זולוטוב, גדוד 53, ניצנים.

בקשר עם פעולת החיפושים הנערכת כעת לגלוי הנעדרים בפעולות המלחמה, הריני מגיש בזה את הפרטים הבאים:

אחי, בצלאל זולוטוב, שרת כמ"כ בגדוד 53 אשר נמצא בניצנים בעת נפילתה לידי המצרים. מפי עדי-ראיה, מקרב שבויי-ניצנים שחזרו ארצה, נודע, כי בצלאל ביהד עם הייל אחר בשם שרגא לוין, ניסו להסתנן מן המקום המכותר רגעים ספורים לפני הכניעה ממש.

נשקם של השניים היה: מקלע ~~במג~~ מ.ג., סטן ורמונים. עדי-הראיה מוסרים, כי לאחרונה ראו אותם עוברים את גדר-הפרדס הגובל עם הנקודה ונעלמים בפרדס, ומאותו זמן לא נודעו עקבותיהם.

פניותינו הרבות לצבא, למוסדות הצלב האדום בארץ ובחו"ל, ולמחוז הרוזן ברנאדוט, לא הביאו עד כה כל תוצאה של ממש, ואף לא נמסר כל פרט נוסף העשוי להאיר את גורלם לאחר העדרם.

לפי המשוער לא הרחיקו השניים לכת לאחר התרחקותם מניצנים, ויש יסוד לחשש כי נפלו בידי הבלתי-סדירים שבאותה סביבה או בסביבה הקרובה.

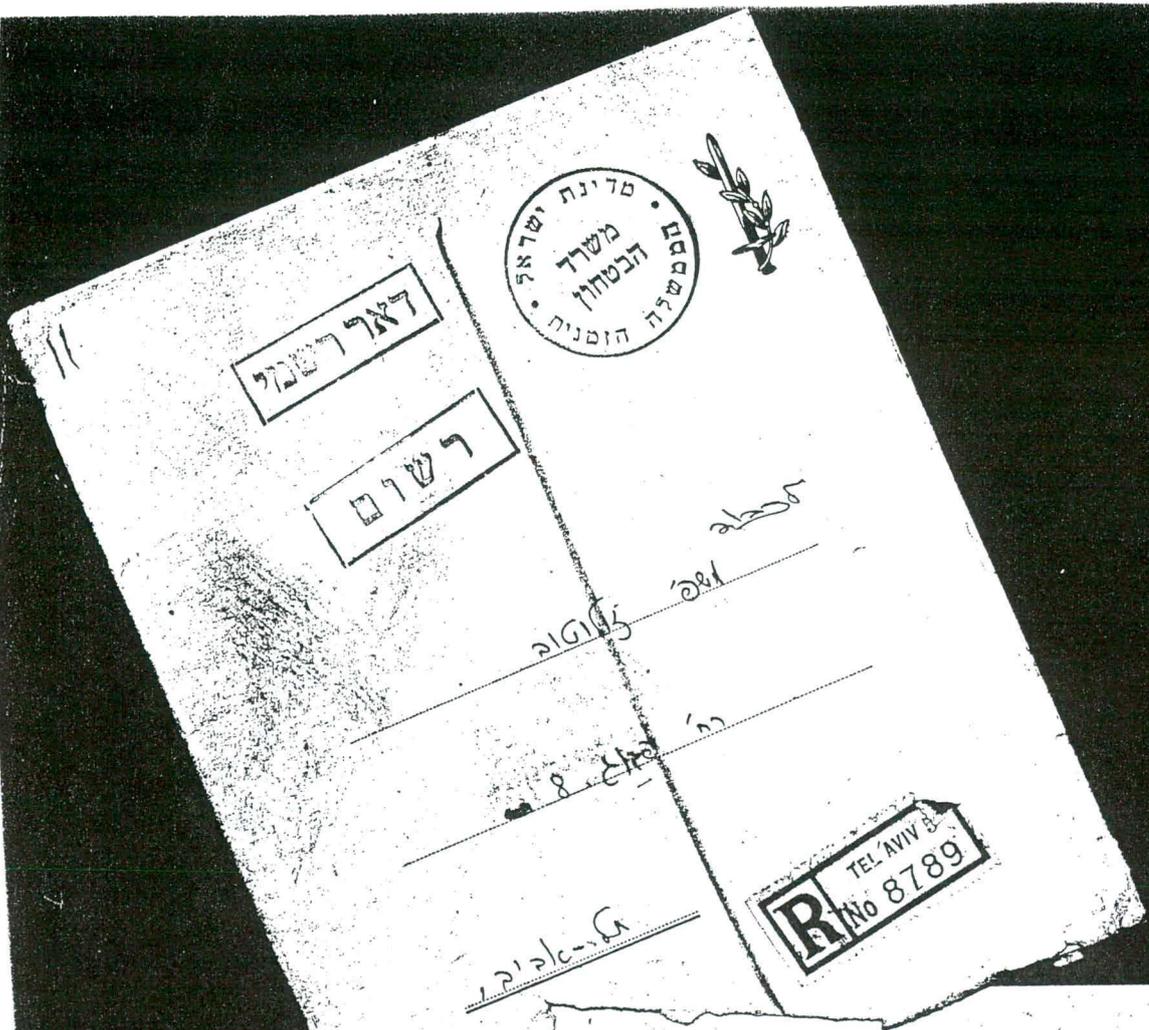
סימני הנעדר, בצלאל זולוטוב: בן 24, גובה 1.80 מטר, רחב-כתפיים, שער בהיר, עינים אפורות, גוף ספורטיבי, בעצמות זרוע יד-ימינו סימן לשבר, מימי הילדות.

סימנים נוספים יכולה למסור רופאת-השנים האזרחית שטפלה בשניו בשנים האחרונות.

אני מקווה שפרטים אלה ידריכו אתכם ביהס לכוון בו יש לחפש אחר הנעדר, ואבקשכם להודיעני על מועד החפושים בסביבה המחאימה למען אוכל להשתתף בהם.

אודה לכם אם תואילו לאשר לי קבלת מכתבי זה.

כתבתי האזרחית: נחום זולוטוב, רח' פרק 8, חל-אביב.

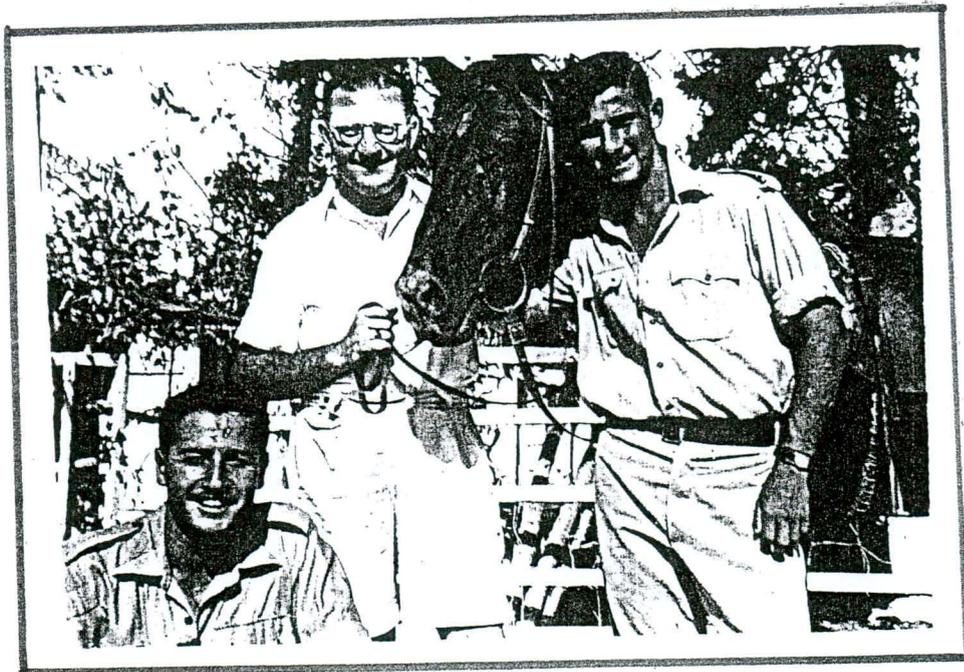

מדינת ישראל

הננו מזודיעים בצער עמוק כי
בעלאל זוכוטוב זל

נפל בשעת מלחמת הנפקה ביום
א' סיון תש"ד (8.6.48) בניצניו
מומשלת ישראל צבא ההגנה לישראל
והאומה העברית ישאו תמיד את זכר
בעלאל אשר נפל בהגנת המולדת
ובמערכה על חרותה ועצמאותה.

ד. ג. ז. א. פ.
ראש הממשלה

1605

משרד הבטחון - אגף כח אדם

המחלקה להנצחת החייל

אישור

הננו מאשרים בזה

כי, ג' 18/5/61 בצ'א 81 ז"ל

בו 31

נפל ביום כ"ט אייר תש"א

7.6.48

הובא למנוחת עולמים בבית הקברות

בני ציון

[Signature] 1960 מדק

מנהל המחלקה

ק/30524 סא"ל משה אורבך

7.5.2000 ינואר

ל שאלת אבנים

הנחת: צולוטוב 2 בלוא ס'ס, נ.א. 0039642

אנשים למקן ולתלים:

יש למקן ל: 303	מאג: 2ן לנה א' 303
53 א' 303 : א' א' 203 : - " -	188 : י' א' 303 : א' 188 - " -
בא' יג' : - " -	לנה א' 303 : - " -

ל תלום: מאמין ג' י' א' : נ' א' א' 1947

המאמין ג : א-א א' ג.

303 א' א' 203	2 פ' ק' א' א' : א' א' 1
303 א' א' 203	א' א' 4

בא' א' א' א' א'

